

Однієї холодної зимової днини, коли йшов лапатий сніг, біля вікна, раму якого було зроблено з чорного дерева, сиділа молода королева і шила. Задивилася вона на сніг і ненавмисно вколола собі голкою палець до крові. І подумала: «От, якби у мене народилася дитинка — біла, як сніг, рум'яна, як кров, і чорнява, як чорне дерево!»

Незабаром бажання королеви здійснилося: народилася в неї донечка — білошкіра, рум'яна і чорнява. І назвали її Білосніжкою.

Відразу після народження дівчинки королева-мати померла. Через рік король одружився з іншою. Його друга дружина була надзвичайно вродливою, але дуже гордовитою і зарозумілою. А ще вона зналася на чаклунстві. У королеви-

мачухи було чарівне люстерко, перед яким вона милувалася собою, промовляючи:

—Люстерку, люстерку, скажи-но скоріше,
Хто тут найкращий, хто наймиліший?

А люстерко і відповідало їй:

—Ти, королево, тут наймиліша.

І вона відходила від люстерка страшенно задоволена, знаючи, що воно ніколи не бреше.

Тим часом Білосніжка піростала і гарнішала. Невдовзі вона стала справжньою красунею. І ось одного разу королева знову спитала в люстерка:

—Люстерку, люстерку, скажи-но скоріше,
Хто тут найкращий, хто наймиліший?

Однак цього разу люстерко відповіло їй:

—Ти така ж гарна, як і раніше,
Та Білосніжка тепер наймиліша.

Королева аж позеленіла від заздрості. І заздрість із люттю, немов бур'яни, стали рости в її серці й розростатися

дедалі ширше, так що врешті-решт не мала вона спокою ні вдень, ні вночі.

І ось одного дня покликала вона свого слугу і сказала:

— Відведи це дівчисько до лісу і вбий, щоб воно мені більше на очі не потрапляло.

Слуга підкорився і повів Білосніжку з палацу в ліс. Але вбивати дівчину не став, пожалів її й відпустив на чотири вітри. Опинилася бідолашна у дрімучих хащах сама-самісінька, і стало їй так лячно, що вона кинулася бігти світ за очі. Бігла по гострому камінню, по колючих чагарях, і дикі звірі бачили її, та не завдавали жодної шкоди.

Так Білосніжка бігла майже до вечора і страшенно втомилася. Раптом на узліссі вона побачила невеличку хатину і вирішила увійти туди.

У цій хатині все було маленьке, але дуже чисте і гарне. Посеред неї стояв столик із сімома тарілочками, а біля кожної тарілки — по ложечці, ножику і виделочці. Біля столу вишикувалися в ряд сім ліжечок.

Білосніжка, яка неабияк зголодніла, покуштувала з кожної тарілки овочів і хліба. Потім вона спробувала прилягти на одне з ліжечок, проте жодне їй не підійшло. Перше було задовгим, друге — закортким, і тільки сьоме виявилось їй до міри. У нього вона лягла і відразу заснула.

Коли зовсім стемніло, в хатину повернулися її господарі — семеро гномів, які добували руду в горах. Засвітили вони свої сім свічок, і коли в хаті стало видно, збагнули, що хтось у них побував.

Побачивши в одному з ліжечок сплячу Білосніжку, гноми збіглися до неї й почали дивуватися. Вона була така гарна і спала так безтурботно та солодко, що ніхто не наважився розбудити її.

З настанням ранку дівчина прокинулась і, побачивши сімох гномів, злякалася. Вони ж повелися з нею дуже люб'язно і спитали:

— Як тебе звати, красуне?

— Мене звать Білосніжкою, — відповіла вона. І розповіла, що мачуха наказала її вбити, а слуга пожалів — і ось вона бігла цілий день, поки не натрапила на їхню хатину.

